

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3679/2021
31.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., чији је пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења нишставости и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1067/21 од 08.04.2021. године, у седници одржаној 31.08.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1067/21 од 08.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1067/21 од 08.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2729/17 од 22.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништав споразум о накнади за експрописано пољопривредно земљиште бр. ../2011-07 од 28.12.2011. године и споразум бр. .. од 18.05.2012. године закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинско правне послове Града Врања између странака, којим је одређена висина накнаде за експрописано земљиште, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за к.п. бр. .. површине 374 м², к.п.бр. .. површине 1143 м² и к.п.бр. .. површине 195 м², све уписано у лист непокретности бр. .. КО Врање 1 у износу од 1.008.151,12 динара, са законском затезном каматом од 22.01.2021. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка плати 263.850,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1067/21 од 08.04.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1 ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је захтев тужиле и утврђена ништавост споразума о накнади за експрописано пољопривредно земљиште које су странке закључиле 28.12.2011. године и 18.05.2012. године, и обавезан тужени да тужилци исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, имајући у виду статус експрописаног земљишта. По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да правно схватање изражено у нижестепеним одлукама о ништавости споразума и потраживању разлике новчане накнаде за експрописану непокретност, настале као последица ништавости закљученог споразума, у складу је са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права релевантног за одлучивање у овој правној ствари. Ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији ради уједначавања судске праксе у примени члана 42. Закона о експропријацији, односно у вези начина одређивања висине тржишне вредности непокретности, па како су у спроведном поступку нижестепени судови тржишну вредност експрописаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања одређивања висине накнаде за експрописану непокретности израженог кроз одлуке Врховног касационог суда, то и са тих разлога нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог. Осим тога, накнада је утврђена по тржишној цени градског грађевинског земљишта, чији је статус у време експропријације правилно утврђен, с обзиром на донети генерални урбанистички план Града Врања.

Са напред наведених разлога, с обзиром да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 07.11.2017. године, а вредност предмета спора је 1.008.151,12 динара.

С обзиром да наведена вредност предмета спора не прелази ревизијски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то ревизија није дозвољена, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић